

hvorover jeg har tilladt mig, som det blev bemærket af den ærede Formand, at begjære særskilt Afstemning, da maa jeg overfor det stille mig noget anderledes. Min Stilling er principielt og væsentlig den, at jeg maa modsætte mig det. Naar jeg imidlertid har stillet et Underændringsforslag til en anden Affattelse, er det, fordi det i alt Fald maatte være en Betingelse for, at jeg paa nogen Maade kunde gaa ind paa en saadan Udtalelse som den, der indeholdes i tredje Stykke, at det bliver affattet paa den af mig antydede Maade; men selv om man maatte vedtage det Underændringsforslag, jeg har stillet, vil jeg dog anse det for at være det Rigtige, at man ikke vedtager dette Stykke. Derimod skal jeg ikke udtale mig imod det Underændringsforslag, der er stillet af det ærede 6te kongevalgte Medlem (Fischer). Jeg indrømmer naturligvis, at det Niemed, i hvilket det ærede Udvalg har stillet dette Forslag — jeg sigter stadig kun til tredje Stykke af Forslaget under Nr. 1 — ikke tilfulde vil blive fjernet, naar det kun er Barnet og ikke tillige Moderen, der kan underkastes den Undersøgelse, her er Spørgsmaal om; men, som ogsaa den ærede Ordfører gjorde gjældende, staar der i denne Sag beständig to forskellige Hensyn lige overfor hinanden. Man er berettiget til at tilføje Hensynet til Individets Frihed og Selvsjælelse, hvor Samfundets Liv fordrer det, og hvor Individet virkelig maa siges at have afgivet fyldestgjørende Grunde til for saa vidt at lade dets Net blive underkastet Hensynet til Samfundet; men det forekommer mig, at man er ikke bøjset til for en Muligheds Skyld at krænke Individet i dets helligste Følelser, og jeg erkjender ikke, at de Fruentimmer, med Hensyn til hvilke den Bestemmelse, som er foreslaaet i det 3die Stykke af det første Ændringsforslag, kan komme til Anvendelse, alle fortjene at behandles, som de ville kunne blive behandlede efter Udvalgets Forslag. Det maa vel erindres, at Betingelsen er ikke, at det paagjældende Fruentimmer skal være stemplet som eller utvivlsomt være en løsagtig Kvinde, Betingelsen er kun den, at hun har sødt et Barn udenfor Ægteskab, og hvorvel det naturligvis kan siges at være en i og for sig løsagtig Tærd, tror jeg dog, at man vil indrømme, at det vilde være at gaa meget for vidt, naar man vilde henvise alle de Fruentim-

mer, som have gjort sig skyldige i en saadan Forfeelse, under Begrebet af et hartad forægteligt Fruentimmer, lige overfor hvilket man ikke har at iagttage noget Hensyn. At lægge Myndigheden til i det enkelte Tilfælde at afgjøre, hvorvidt det paagjældende Fruentimmer skal underkastes den i høi Grad krænkende Behandling, hvormed der er Spørgsmaal, i Fattigvæsenets Gaand, vil i intet Tilfælde for mig indeholde noget Fyldestgjørende. Jeg er meget bange for, at der stundom ikke vil være det rette Skjøn tilstede, og i hvert Tilfælde staar det mig klart, at det ikke gaar an at lade Fattigvæsenet træde til og have den afgjørende Stemme i saadanne Forhold, hvor der kan eller bør være Tale om noget betydeligt Ansvar. Det er Grunden til, at jeg subsidiært har foreslaaet, at Afgjørelsen lægges i Politimesterens Gaand, der kan blive og vil blive krævet til Ansvar, naar Misbrug maatte finde Sted; men at tale om Ansvar for Malkonduite af Fattigvæsenets Bestyrelse forekommer mig ikke at have Noget paa sig. — Imod det Forslag, som det ærede Mindretal har stillet under Nr. 2 a, maa jeg ligeledes udtale mig bestemt og det væsentlig af de samme Grunde. Jeg kan henholde mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, at Mistante er endnu ikke Wisheb. Den ærede Ordfører mente, at der ved Bestemmelsen i Lovforslaget blev gjort et Tilbagefald, han udtrykte sig, saavidt jeg mindes, endogsaa gjentagende i den Retning, at ved Lovforslaget vil Politiet i dette Punkt blive betaget den Ret, som det faktisk har været i Besiddelse af i lang Tid, gennem en lang Praxis. Jeg maa i den Anledning tillade mig at minde om, hvad jeg en Gang tidligere har udtalt, at jeg ikke kan erkjende, at Politiet har den Ret, som man saaledes søger at hævde det, og det hjælper naturligvis ikke, at det gjøres gjældende, at en vis Myndighed faktisk har været udøvet i længere Tid, end ikke, at man føjer til: „uden at der har været ført Klage.“ Denne Klage vil nemlig kunne komme, og Politiet vilde være daarlig tjent med, at man bragte det den Forestilling, at Lovforslaget tilsigter at betage det den Ret, som det har havt, og at det altsaa, forsaavidt den Bestemmelse i Lovforslaget ikke blev vedtagen, fremdeles kunde udøve en saadan Ret; en Følge deraf kunde blive at Politiet, naar der reistes en Klage, kunde faae at vide, at det havde overtraadt sin Myndighed. Hvad der har kunnet gaa under andre Forhold, vil naturligvis ikke kunne gaa i Fremtiden, naar Opmærksomheden engang er bleven